SINIMUSTA

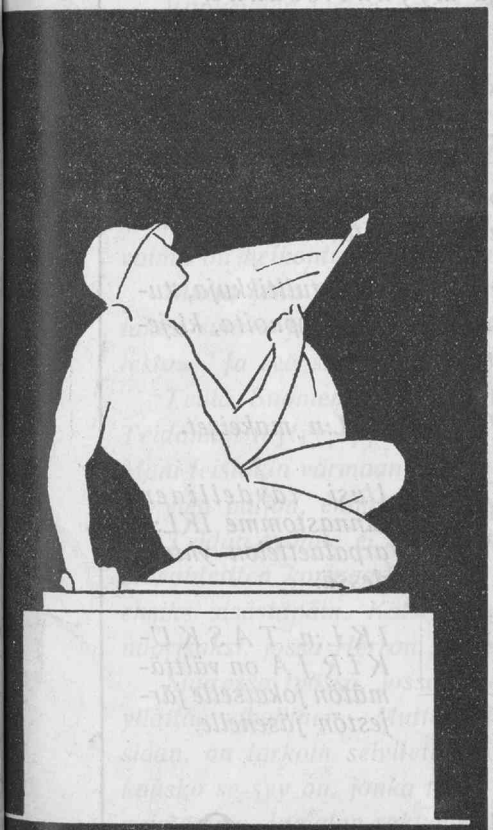

„SINIS VELJENI, KUN MINÄ KUOLEN, MINÄ HEILUTAN TAPPARAA....!"

N:o 10 Toukokuun 17 p:nä 1935

V.K-ma

SISÄ-SUOMI

ILMESTYY JYVÄSKYLÄSSÄ
6 KERTAA VIIKOSSA

Isänmaallista rintamaa

lujittava, maanpuolustustahtoa lietsova, pirteä ja asiallisesti toimitettu maakunnallinen päivälehti, joka leviää Keski-Suomen isänmaallisiin koteihin.

Ostovoimaisen lukijapiirin omaavana on SISÄ-SUOMI tehokas ilmoitusväline.

Kirjapainotyöt suorittaa lehden kirjapaino nopeasti, aistikkaassa asussa ja halvoin hinnoin.

TOIMITUS: Kauppakatu 14. Puh. 1540 ja 1830 — KONTTORI: Torikatu 9. Puh. 1541

UUSIMAAN KIRJAPAINO

PORVOO
RUNEBERGINK. 33
PUH. 127

Suorittaa kaikkea alaan kuuluvaa työtä nopeasti, hyvin ja huokeilla hinnoilla.

Maanviljelijät Keski-Suomessa!

Edullisimmin markkinoitte kauttamme

Maidon, lihan ja viljan.

Käyttäkää liikettämme hyväksenne ostoissanne ja myynneissänne.

O.Y. KESKUS Jyväskylä.

KESÄVARUSTEET KUNTOON!

Retkeilemään!

Maantiet, metsät odottavat Teitä. Lähtekää, nauttikaa keväästä ja luonnosta! Mutta nauttikaa niistä kaksin verroin S. O. K:n golf-housuissa, urheilupuseroissa, tuulitakeissa, sukissa ja alusvaatteissa.

Tutustukaa niihin lähimmässä

S. O. K:n jäsenosuuskaupassa!

SOK:n NEULOMO

Käyttäkää yksinomaan meidän myymiämme jokapäiväisiä kulutustavaroita:

Rek. tavaramerkki.

IKL:n sinimustia tulitikkuja, tupakkaa, kahvia, saippuoita, kirjepaperia, -kuoria.

UUTUUS. IKL:n makeiset.

Kauniit sinimustaväriset kuvapostikortit, kaikki alla käytäntöön.
17 eri lajia.
Sinimustien Po:ille samat myyntipalkkiot kuin muillekin.

Uusi täydellinen hinnastomme IKL:n arpaluettelon yhteydessä.

IKL:n TASKUKIRJA on välttämätön jokaiselle järjestön jäsenelle.

IKL:n Kauppa Oy.

Helsinki, Mikonk. 15 A. P. 20306 (sarja) 26404
Myyntikioski: Keskuskatu 7, Helsinki.
(Mustan Karhun eteisaulassa.)

SINIMUSTA

SINIMUSTA-JÄRJESTÖN LEHTI

Numero 10 **17. 5. 1935**

TOIMITUSNEUVOSTO: ELIAS SIMOJOKI / REINO ALA-KULJU
VILHO HELANEN / SAKARI VAPAASALO

TOIMITUS JA KONTTORI: ALLAN VIRKKUNEN, vastaava toimittaja
HELSINKI, MIKONKATU 15. A. JAAKKO J. VIRKKUNEN, toimitussihteeri
Auki 11—15. Puhelin 20306 ja taloudenhoitaja

Peljätkää suurta Herraa.

Vankeuden lasten palattua orjuuden maasta hävitettyjen kotiensa raunioille alkoi raskas työn ja taistelun aika. Koteja oli ryhdyttävä kohentamaan ja uutta elämää suunnittelemaan. Mutta ennenkuin voitiin edes kotien rakentamista ajatella, oli mahdollisuus siihen ensin luotava: oli saatava muurit kotikaupungin raunioitten ympärille, sillä vihollisia vilisi kaikkialla ympäristössä.

Tässä työssä tunnettiin, mitä t y ö todellisuudessa oli. »Jokaisella rakentajalla oli miekka sidottuna vyölle ja niin he rakensivat.» Heikkouden tunto oli suuri: »Työ on suuri ja avara, ja me olemme hajalla muurin päällä, kaukana toinen toisestamme». Valituksia kuului työtä tekevän kansan huulilta: »Kantajain voima on heikontunut ja soraa on ylen paljon, emme voi rakentaa muuria».

Mutta joka paikassa oli kotien jälleenrakentamisen johtajan muistutus kannustavana voimana: »Muistakaa suurta ja peljättävää Herraa ja sotikaa veljienne, poikainne, tytärtenne, vaimojenne ja kotienne puolesta». Ja työ saatiin päätökseen.

Teillä, Suomen isänmaallinen nuoriso, on myöskin Isänmaan uudelleenrakentaminen päämääränänne. Teidänkin täytyy oppia tuntemaan, mitä t y ö todellisuudessa on. Teillä on edessänne suuret vastukset. Moni teistäkin varmaan itsekseen, hiljaisina hetkinään, ajattelee: »Kantajain voima on heikontunut ja soraa on ylen paljon, emme voi rakentaa muuria».

Teidän työnne ei ole ainoastaan työtä raunioituneitten muurien rakentamiseksi, ei, vaan ulkonaisten olosuhteitten korjaamiseksi ja ulkonaisesti voimakkaan Isänmaan luomiseksi. Teidän työnne täytyy alkaa ensiksi sisästäpäin. Katse on ensin suunnattava omaan itseen, on rakennuttava siveellisesti voimakkaaksi nuorisoksi, jossa Herran pelko ja hurskaus aina ovat vallitsemassa.

Suuressa työssä, jossa vihollisia on paljon ja jossa tulevaisuutta luodaan, on valvottava. Nukkuvan yllättää vihollinen. Mutta valvomisen täytyy kohdistua ensin omaan itseen: on valvottava omia ajatuksiaan, on tarkoin selvitettävä, mistä vaikutteista työni teen, olenko epäitsekkäistä syistä liikkeellä, rakkausko se syy on, jonka takia uhraudun? Olisi onnellista, jos J u m a l a n r a k k a u s olisi pakottava voimamme, Jumalan rakkaus, jonka persoonallisesti olemme tulleet tuntemaan.

Kun Suomen isänmaallisesta nuorisosta kasvaa sellainen nuoriso, joka muistaa kaikessa työssään suurta ja peljättävää Herraa, silloin, mutta ainoastaan silloin me voimme täysin sydämin yhtyä Lutherin kanssa laulamaan: maailma vaikk' ois täynnänsä pimeyden enkeleitä, päällemme syösten päänänsä he eivät voita meitä. Me olemme silloin kerran voittavat. Sillä voittaja on se, joka Jumalan avulla pääsee ensin oman itsensä voittajaksi.

HEIKKI HALMESMÄKI.

„Gott mit uns!"

Viimeiset Saksasta saapuneet tiedot ovat omiaan yhä varmistamaan sitä käsitystä, että kansallissosialistinen Saksa on vakavassa vaarassa luisua jonkunlaisen saksalaisgermaanisen uuden uskonnon helmaan, uskonnon, jolta tyyteen puuttuvat kristillisen uskonnon tuntomerkit. Uudessa saksalaisessa »uskonliikkeessä» suunnitellaan yhdistettäväksi uskonnollisesti erilaiset piirit saksalaiseksi kansankirkoksi, jossa yhdyssiteenä eivät ole mitkään opinkappaleet, vaan (aitosaksalaisen monimutkaisesti sanottuna) »saksalaisgermaanisen kansallishengen uskonnollinen itsetunto tai kansallisen alkutahdon uskonnollinen tajunta». Vanha Testamentti olisi kaavailujen mukaan tässä uudessa uskonnossa kokonaan syrjäytettävä ja Uudessa Testamentissa olisi Jeesuskuva »puhdistettava juutalais-seemiläisestä hapatuksesta arjalais-germaanisessa hengessä».

Vaikkakaan emme vielä jaksa uskoa, että uusi Saksa hetkellä, jolloin se täydellisesti on kukistanut maastaan marxilaisuuden ja rohkealla, kansallisen hengen elähdyttämällä politiikallaan nostanut Saksan valtion alennustilastaan tasa-arvoiseen asemaan maailman valtioiden joukossa, syöksyisi yllämainitunlaiseen järjettömyyteen, on SM-järjestönkin piirissä kiinnitettävä Saksan tapahtumiin vakavaa huomiota. Erittäinkin tämä on tarpeellista senvuoksi, että **»Hitler-Jugendin»** johto, ainakin sen johtaja Baldur von Schirach, on osoittanut huomattavaa halua ryhtyä johtamaan nuorisoa uuden saksalaisen uskonnon hengessä.

Siitä huolimatta, että SM-järjestö puhtaasti suomalais-kansallisessa maaperässä syntyneenä ja sen hengen mukaan johdettuna ei ole matkinut »Hitler-Jugend»-järjestöä enemmän kuin muitakaan ulkomaisia järjestöjä, emme voi kieltää, että olemme saaneet vaikutteita niin hyvin fascistisilta kuin kansallis-sosialistisilta nuorisojärjestöiltä. Me olemme katsoneet ja katsomme edelleenkin välttämättömäksi, että niitä hyveitä, joita mainituissa nuorisojärjestöissä herätetään ja vaalitaan, isänmaanrakkautta, uhrimieltä ja velvollisuudentuntoa, teroitetaan meidänkin nuorisollemme enemmän kuin tähän asti on tehty. Mekin julistamme uutta **maailmankatsomusta** työstä **kansakokonaisuuden** hyväksi ja katsomme, että näiden kysymysten ajamiseksi tarvitaan meilläkin lujaa kuria ja kansallisen hengen johtamia **nuorisoorganisatioita.** — Mutta samalla kun me olemme kaiken tämän hyväksyneet, emme ole voineet salata pettymystä sen johdosta, että ainakin »Hitler-Jugendin» keskuudessa ei ole kiinnitetty huomiota **uskonnollisen** kasvatuksen välttämättömyyteen. Viimeaikaiset Saksan tapaukset vakuuttavat meitä siitä, että tässä suhteessa »Hitler-Jugendia» johdetaan kokonaan eri hengessä kuin SM-järjestöä.

SM-järjestön syntysanat on lausuttu siellä missä IKL:nkin, Etelä-Pohjanmaan heränneen kansan keskuudessa. Samoin kuin se kansallinen herätysliike, joka kulkee IKL:n nimellä on saanut alkunsa puhtaan **uskonnollisen** tunteen ilmauksena marxilaisuuden jumalanpilkkaa vastaan, on tämä tunne hallinnut niitäkin, jotka ovat perustaneet SM-järjestön. SM-järjestön täytyy pysyä aina uskollisena niille traditioille, jotka luotiin sen syntyessä. Sen täytyy osoittaa aina ehdottomasti kunnioitusta isiltä perittyä pyhää uskoa kohtaan ja sen täytyy pyrkiä edistämään sen uskon vaikutusta omassa piirissään. Sen on tosin teroitettava kansallisen ja isänmaallisen herätyksen välttämättömyyttä, mutta sen on ennenkaikkea rukoiltava Suomen nuorisolle **uskonnollista herätystä,** jota ilman sen sielu hukkuu. **Sen täytyy korostaa valtion merkitystä kansakunnan elämässä, mutta se ei saa tehdä Kristuksesta valtion palvelijaa, vaan valtiosta Kristuksen palvelijan.** Sen täytyy vaalia isänmaanrakkauden pyhää tulta keskuudessaan, mutta ennenkaikkea pyydettävä keskuuteensa **Herran tulta.**

Ainoastaan tällä pohjalla voi SM-järjestö saavuttaa korkeat päämääränsä. Tässä suhteessa eroavat tiemme ehdottomasti »Hitler-Jugendin» kanssa. Mutta hengellisesti elävä sinimusta rukoilee tällä hetkellä **herätysarmoa** myös Saksan kansalle ja nuorisolle. Hän ei voi olla välinpitämätön Lutherin Saksan ja sen loistavan kansan kohtalosta. Hän käsittää hyvin, että ilman Jumalaa se kansa huolimatta palavasta kansallisesta hengestään ja loistavista organisatioistaan tulee ennemmin tai myöhemmin hävitetyksi pois historian lehdiltä.

Rukoustaistelussa Saksan kansan puolesta

Vapautemme 17-vuotismuisto.

Kirkkoherra Matti Jaakkola.

Valtava oli se isänmaallinen ja kansallinen henki, jonka nostattamana Pohjanmaan, Keski-Suomen, Savon ja Karjalan nuoriso nousi ikimuistettavaan vapaustaisteluumme. Niinkuin yksi mies riensi kansamme parhaimmisto puolustamaan isiltä perittyä oikeutta, hengen ja omaisuuden turvaa, laillista yhteiskuntajärjestystä ja uskontoa juutalaisantikristillistä maailmanvallankumoussuunnitelmaa vastaan.

Kyyneliin asti liikuttava — sanoisimmeko — ylhäältä sydämiin vuodatettu oli se uhrautuvaisuus ja innostus, millä valkoisen Suomen lippujen alle nuoriso ja moni vanhempikin mies silloin riensi. Ja jokainen oli vannonut lujan valan: tahdon henkeen ja vereen asti taistella maan vanhojen vihollisten ja harhaantuneitten petturien ja eksytettyjen maankavaltajien veripunaista vaatetta vastaan. Vapaussota oli niinkuin suuri, mieltäylentävä sunnuntai pyhine juhlallisine lupauksineen, kirkastuneine katseineen, teräs-

---

tuntee sinimusta ikäänkuin astelevansa ihailemiensa hakkapeliittain jälkiä, jotka taistelivat myös Saksan evankelisen vapauden puolesta. He taistelivat tosin sota-asein, me sinimustat hengen asein, mutta rintama oli sama heillä kuin meillä ja sotahuuto sama: »Jumala kanssamme!» — »Gott mit uns!»

Kiuruvedellä, 8 p:nä toukokuuta 1935.

Elias Simojoki.

tyneine käsivarsineen, kuolemaa halveksivine uhrimielineen, liikuttavine jäähyväisineen ja sankarihautajaisineen — se oli suurten historiallisten tapausten ja valtavan käännekohdan aika, jonka isänmaallinen nuoriso eli ja joka ei koskaan mielestä unohdu.

Silloin ei vain *puhuttu* suuria sanoja, vaan *tehtiin* suuria tekoja. Ja kun maa vihdoin kaikkivaltiaan Jumalan, urhoollisen vapausarmeijan ja saksalaisen avun turvin oli pelastunut juutalaisen Trotskin ja hänen kätyriensä kynsistä, ja kun historiamme synkin murhenäytelmä oli päättynyt — silloin vapauduimme niinkuin kauheasta painajaisesta. Kristikansan sydämen hallitsevana tunteena oli silloin harras kiitollisuus kansojen kaikkivaltiasta Kaitsijaa kohtaan siitä ihmeellisestä pelastuksesta, minkä Hän oli kansallemme suonut.

Vapaustaistelullamme oli pohjimmaltaan uskonnollinen luonne. Kristinuskoon perustuva yhteiskunta- ja valtioaate vai juutalais-marxilais-antikristillinen neuvostojärjestelmä — siitä oli kysymys. Aseellinen vapaustaistelumme syntyi samalta pohjalta kuin nykyinen aseeton vapaustaistelumme IKL:n ja sinimustaliikkeen muodossa, joitten pohjimmaisena tunnuslauseena on periaate: *Jumalaa ei saa pilkata.* Sentakia vapaustaistelu oli useimmille vapaussankareillemme, joista monet olivat lähteneet hurskaista kodeista omaisten esirukousten saattamina ja Lutherin sotavirren sävelten innoittamina, ei vain tavallinen taistelu, vaan »pyhä sota», jossa oli laskettu vaakaan ja puolustettaviksi ihmiselämän kalleimmat arvot. Siitä johtuikin, että moraalinen voima, joka on sodassa tärkeä ase, ja horjumaton usko oikean asian voittoon, oli valkoisen armeijan puolella koko ajan kaikissa sodan kauhuissa.

Valkoista kenraalia, hänen urhoollista armeijaansa ja apuun rientäneitä saksalaisia tukivat isien ja äitien, veljien ja siskojen, morsiamien ja pappien esirukoukset ja lukemattomat jumalanpalvelustilaisuudet, joihin kansa tuhatpäisin joukoin riensi pääkaupungissa ja maaseudulla oppiin, säätyyn ja varallisuuteen katsomatta. Ja vaikka tämä kirkkoharrastus monella silloin olikin vain hetken humaus ja niinkuin olkivalkea, joka leimahti ja sammui, niin se oli kuitenkin taas uutena todistuksena ihmissielun pyrkimyksestä hädän hetkenä niitten ikuisten voimien turviin, jotka marxilainen rintama silloin kielsi ja vielä

nytkin materialistisessa elämänkatsomuksessaan kieltää.

Vapautemme ostettiin kalliilla hinnalla. Raskain mielin ja syvän kaipauksen valtaamina me 17 vuotta sitten seisoimme valkoisten ruumisarkkujen ääressä, joitten sisällä lepäsivät urheitten poikiemme jäähtyneet jäsenet. Mutta meitä lohdutti se ylväs tieto, että vaikka he palasivat kuolleina taistelusta, he palasivat kuitenkin voittajina.

Kallis oli vapautemme hinta myös kirkollemme. Kymmenkunta Suomen kirkon pappia sai kapinan aikana kärsiä veritodistajan marttyyrikuoleman, vieläpä monet kidutuksen jälkeen. Vankiloissa oli 36 pappia ja 18 suntiota, 51 pappia ja 19 suntiota oli pakotettu lähtemään kotoa pakoon, jolloin heidän omaisuutensa ryöstettiin tai poltettiin. Kymmenen kirkkoa ja yhtä monta pappilaa kapinalliset polttivat tuhkaksi ja ryöstivät 82 pappilaa putipuhtaiksi, repivät kirkonkirjat palasiksi tai polttivat ne poroksi. Kaikkiaan 50 kirkkoa he törkeästi häpäisivät tekemällä monasti alttarista porttolan ja saarnatuolista käymälän. Vahingot nousivat kymmeniin miljooniin. Marxilainen viha kristinuskoa vastaan ja juutalais-antikristillinen henki riehui silloin kauhistuttavimmassa karvassaan.

Nän kalliisti ostettu vapaus on säilyttämisen arvoinen. Osaammeko me sen säilyttää? Pystymmekö me siihen?

Bolshevismi ei ole vielä kuollut. Maanpetokselinen toiminta ei ole vielä loppunut. Ei edes jalomielinen armahdus ole muuttanut niiden mieltä, jotka häpeällisesti ovat myyneet itsensä ja Isänmaansa marxilaisuudelle.

Sinimusta! Vihkiydy täyttämään korkeata velvollisuuttasi Isänmaasi kalleimpien arvojen puolustamisessa itäisiä vihollisia ja säälittäviä kotoisia vihollisia vastaan! Tunne olevasi yhtä ja samaa henkeä, lihaa ja luuta vapaustaistelussa kaatuneitten sankareitten kanssa! Liittäköön sinut yhteen heidän kanssaan Isänmaan ja isänmaanrakkauden korkea salaperäinen voima! Elähdyttäköön sinua sankarivainajien mielen uljuus, heidän sydämensä rohkeus ja heidän horjumaton uskonsa oikean asian voittoon!

Mutta ennen kaikkea: rukoile Jumalalta voimaa voidaksesi lyödä maahan synnin ja pahojen himojen kommunistin *omassa sydämessäsi!* Käy joka päivä vapaustaistelua elämäsi vapautumiseksi pahuuden henkivalloista! Taistele huonojen jumalattomien tapojen ja paheitten bolshevismia vastaan! Muista, että lähinnä Jumalan varjelusta jokaisen yksilön ja koko kansan siveellinen kunto ja moraalinen ryhti on Isänmaan itsenäisyyden vankin tuki.

Matti Jaakkola.

Uskomme.

Me uskomme suureen, yksimieliseen ja vapaaseen Suomeen!

Sinimusta, oletko ajatellut mitä tuo lause tarkoittaa, mihin se velvoittaa?

Onko sinussa oikeaa uskoa, lujaa, kaikkivoittavaa luottamusta suuren aatteesi, sinimustan aatteen voitosta? Jos on, niin lienet varma, että se toteutuu ja teet työtä innolla sen hyväksi. Teet työtä itsessäsi tullaksesi kykeneväksi siihen tehtävään, jonka työmme sinulle asettaa. Silloin unohdat itsekkäät pyyteesi ja annat itsesi kaikkineen heimosi ja Isänmaasi hyväksi, olet valppaana vartiopaikallasi ja pidät aina mielessäsi sanat:

Itsemme vuoksi taistohon käynehet emme
Isänmaan puolesta, katso, me kamppailemme.

Tästä löydät oikean suunnan elämällesi. Siitä saat todellisen elämäntarkoituksen ja lopulta ainoan oikean onnen.

Mutta uskossasi et tee työtä vain itsessäsi, vaan se vetää toisiakin mukaansa. Sinun velvollisuutesi on saada heidät ymmärtämään, mikä on heidän suurin tehtävänsä: työ koko heimomme hyväksi. Työ erikoisesti sorrettujen veljiemme hyväksi Inkerissä ja Karjalassa, veljien, jotka riistetään irti kodeistaan ja omaisistaan nääntymään pakkotyöleirillä, vankikopeissa tai Siperiassa maanpakolaisuudessa. Istuta nuoriin usko: vielä kerran on Karjala ja Inkeri meidän, vielä on heimomme yhtenä voimakkaana kansana. Kun heissä on lähtemättömänä tämä usko, ei sen toteutumista voi mikään estää.

Mutta usein tulee tiellesi vastoinkäymisiä. Näyttää, ettei asiamme mene eteenpäin. Silloin juuri uskoasi kysytään. Muista silloin, että vastukset ovat sitä varten, että ne voitettaisiin. Vai onko koskaan ollut suurta asiaa, joka ei olisi saanut taistella vastoinkäymisiä vastaan?

Sinimusta! Sinä tahdot auttaa sorrettuja heimoveljiämme. Älä siis luovu uskostasi! Mutta olkoon uskosi nöyrää alistumista niihin tehtäviin, jotka Jumala meille antaa, uskoa oikeuden voittoon Jumalan avulla. Silloin on varma, että pian on koittava päivä, jolloin on yhtenäinen Suomen kansa ja suuri Suomi.

Sinimustan usko ei koskaan horju!

L. Liljavirta.

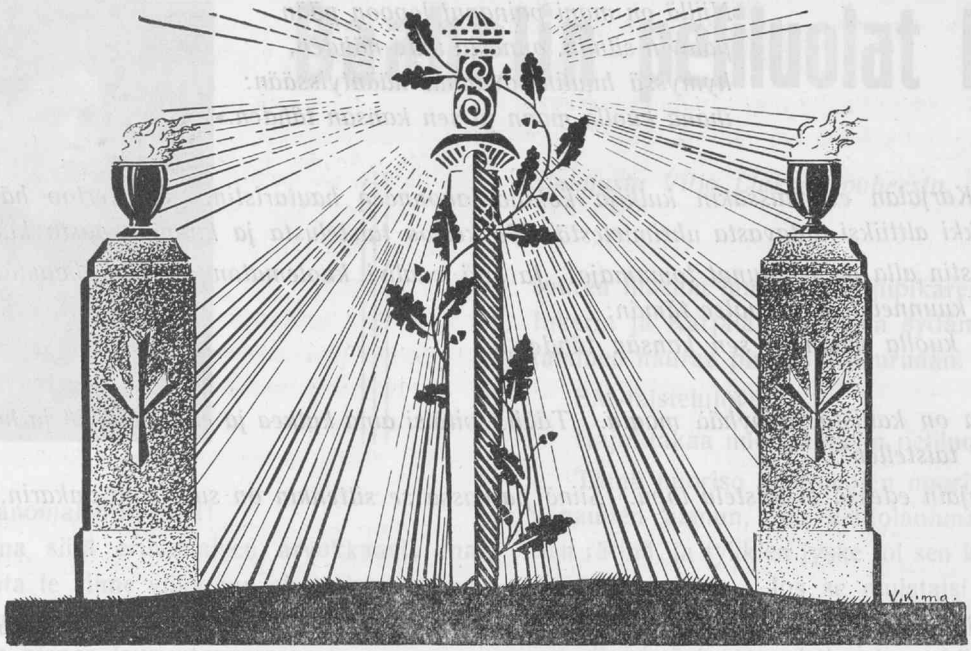

Sankarivainajille.

Me seisomme teidän edessänne, valkeat sankarivainajat. Me olemme edessänne vaiti, yhtä hiljaisina kuin tekin olette. Sillä teidän läsnäolonne tuntu on jotain niin pyhää ja samalla meitä niin alaspainavaa, että me mykistymme.

Yhtä emme lakkaa teidän edessänne kysymästä:

Mikä sai teidät lähtemään kaikki jättäen?

Ja kun me kuulemme kertomuksia teistä ja teidän nuoruudestanne, me ymmärrämme sen.

Teillehän äiti vielä kehdossa maatessanne oli laulanut isien töistä ja Isänmaasta. Teillehän isän karski katse oli tehnyt selväksi taistelun tien. Te olitte eläneet ankaran ajan keskellä. Te olitte saaneet katsella kalliin kansanne pohjatonta kärsimystä.

Ja te olitte saaneet siunattuna lahjana suuria ihanteita, joille vannoitte uskollisuutta. Teidän sielussanne eli aina kirkas kuva tulevaisuuden Suomesta, jonka puolesta tahdoitte kaikkenne antaa.

Näin teidän nuoruutenne oli ollut niin kaunista. Teidän tuntonne oli säilynyt puhtaana, ja sielunne liekehti kertaakaan sammumatta.

Te aavistitte, mille tielle olitte joutuva. Te osasitte valmistautua.

Ja kun Isänmaan hetki löi ja se kutsui, olitte valmiit lähtemään.

Vainajat! Millaisia olivat teidän nuoruutenne taistelut? Eivätköhän ne olleet ehdottomia ja armottomia? Nuoruutenne koko antaumuksella heittäydyitte niihin.

Millaisia olivat teidän vihollisenne? Eivätköhän ne olleet samoja, mitä tänäkin päivänä nuorison ympärillä on: ruton v a a l i j o i t a? Ja te olitte sovittelemattomia.

Siksi teidän ruumiinne lepääkin kummun alla ja teidän sielunne on kirkkaudessa, kun teillä oli tällainen nuoruuden aika. Teille oli selvinnyt se, mikä on suurinta ihmiselämässä: k u l k e a u s k o l l i s e s t i u h r a a m i s e n t i e l o p p u u u n s a a k k a.

Sankarivainajat! Vapauden hinta oli äärettömän kallis. Tämä maa onkin kuin sankaripoikien kirkkomaata..

»Kumpareet Raudun, tanteret Tampereen,
Vilppulan pellot, vainiot Väärinmajan
kalleinta kultaa kätkevät povelleen:
lämmintä verta maansa vapauttajan.

Niillä on moni painanut lepoon pään
palavin silmin, onnesta unta nähden,
hymyssä huulin tavannut nääntyissään:
ihana kuolla maan ja sen kansan tähden.»

Kaukana Karjalan erämaissakin kulkija kohtaa lahonneen hautaristin. Se kertoo hänelle paljon. Se kertoo kaikki alttiiksi antavasta uhrimielestä. Se kertoo taistelusta ja kunniakkaasta kuolemasta.

Nyt sen ristin alla on maatunut tomumaja. Ja sitä vaalivi kuolematon kunnian haamu. Ken osaa sen haastelua kuunnella, hän kuulee tämän:

»Ihana kuolla maan ja sen kansan tähden.»

— — — —

Tämä maa on kallista ja pyhää maata. Täällä pitäisi aina kulkea ja elää vakavin ja hartain mielin. Ja pitäisi elää taistellen!

Sillä vainajain edessä ei taistelu lopu. Siinä paikassa se sittenkin on suurin ja ankarin.

*

Sankarivainajat! Kun me seisomme vaiti teidän edessänne, pyhä muistonne mielessämme, me odotamme, että te koskettaisitte meidän sieluumme. Sytyttäkää se palamaan, sytyttäkää sillä liekillä, mikä on teidän omaanne, kun te kirkkaudessa asutte.

Me emme näe sen rajan yli, minkä toisella puolen te olette. Mutta me tiedämme, että teidän kuolematon sielunne on kaukana maan tomusta. Oletteko te Jumalan valtaistuimen luona? Rukoilkaa sinimustien ja koko Suomen nuorison puolesta.

Pyytäkää, että me saisimme vakavan jumalanpelon hengen, palavan mielen ja loppumattoman rakkauden. Anokaa, että herätyksen virrat kulkisivat teidän asunnoistanne tänne alas, missä teidän kallis kansanne elää ajallisen elämänsä.

*

Sinimusta! Sinunkin kotikirkkosi vierellä on sankarivainajain lepopaikka ja sen merkkinä harmaja paasi. Vaella nyt muistorikkaana aikana sen luo. Seiso hiljaa sen edessä ja kuuntele, mieti kaikkea, mitä se sinulle haastaa.

Ja ennenkuin käännyt pois, jää odottamaan sydän avoinna, jotta saisit sinne uuden voiman ja elämän.

*

Kun näin saa käydä, silloin tapahtuu se ihme, jota ne nyt hymyssä huulin pilkkaavat.

Suomen nuoriso herää sankaripatsaiden edessä. Kuin ylösnousseina kulkevat vainajain kunniahaamut yli maan. Herännyt nuoriso seuraa heidän jälkiään.

»Ylitse kenttäin, joilla on käynyt kato,
vyöryvät raikkaan, väkevän virran veet.
Kohta on niihin nouseva runsas sato,
kohta on maaksi maatuva ohdakkeet.
Rauniolinnan murskatun muurisoraan
kohta on siemen juurtuva terveen oraan,
kohta on lusteenkylväjät kaikonneet.»

Erkki Ervamaa.

Baabelin peliluolat hajalle.

Sinimusta Viljo Liuksen puheesta.

Herrat sanomalehtimiehet!

Kiitollisena siitä erinomaisen arvokkaasta mainostyöstä, jota te viime viikkoina olette harjoittaneet Sinimusta-järjestön hyväksi, haluan aluksi esittää kunniaksenne pienen lausuntanumeron:

»Tulkaa ja lyökää, lyökää häikäilemättä?
Emme me aio kesken leikkiä kaatua,
purista emme me luihun kääpiön kättä
emmekä mieli viemärinieluun maatua
tavalla raukkain, valonarkojen olmien,
tuhoja kylväin, hirttosolmuja solmien
emmekä anna astua ylitsemme, —
varmasti emme!»

Hyvät juhlavieraat!

Millä mielellä olette saapuneet tähän sinimustien taistelujuhlaan? Oletteko tulleet tänne kevyin tunnoin, markkinahymy suupielessä? Oletteko tulleet tanssisalien saastaiset kengät jaloissa hakemaan täältä tämän maailman matalamielisiä iloja ja riemuja? — Jos niin on, niin menkää pois, älkääkä koskaan tänne takaisin tulko, sillä ei täällä iloita eikä riemuita, vaan taistellaan. Taistellaan ja julistetaan jazz-rumpujen lukkoonlyömille korville häväistyjen heimokansojemme hätää, heimokansojen, jotka nyt viruvat kahdennenkymmenennen vuosisadan ihmissyöjien raadeltavina.

Me olemme äsken viettäneet pääsiäistä, mutta Inkerin ja Karjalan kansat eivät ole kuulleet pääsiäiskellojen kumahdusta ja Inkerin hautaharjanteilla on alituinen pitkäperjantai. Täällä on vietetty Kalevalan riemujuhlaa, mutta itse laulajan rinta on vainolaisen veitsen raatelema. Rajan takana ei riemuita, mutta siitäkin huolimatta tämän maan nuoriso voi sitä kevyin tunnoin tehdä. Tämän maan nuoriso on täyttänyt ilohuoneet, se on viettänyt juhlaa meren rannalla, siltä ovat jättiläiset kuolleet, se on elänyt suuren illusion lumoissa, viinipikareissa on se juonut Inkerin ja Karjalan kansojen sydänverta, — ja juutalainen nauraa pirullista nauruaan.

SM-taistelutoverit!

Hajoittakaa nuo Baabelin peliluolat maan tasalle.

Tämä nuoriso on toivojen nuoriso. Se sai nähdä vapauden aamun, sen kehtolauluna oli konekiväärien rätinä, ja tykkien jyske toi sen korviin ensi sanomaa Isänmaasta. Jos se muistaisi äitien kyyneltyneet kasvot ja palavat rukoukset silloin, kun isä painoi viimeistä kertaa pirtin uksen kiinni, niin kyllä ei jalka nousisi tanssin tahdissa. — Monen isä palasi mukanaan voiton risti, mutta niin monen isä, ehkä sinunkin, sm-veli, sai niin toisenlaisen ristin. Hän palasi paareilla kasvoillaan kuoleman kalpeus, aseveljiensä kantamana. Hän ei enää teille taruja kertonut, ei rohkaissut, ei päätänne silittänyt. Jospa voisitte muistaa isänne viimeiset sanat silloin, kun siellä keväisillä hangilla oman veljen ampuman luodin reijästä veri pulppusi valkean viitan punaten. Jospa voisitte nähdä, miten hän nosti sumenevan katseensa kohti ikuista taivasta ja pyysi: suokoon kansamme Jumala, että minun poikani saisi nähdä Suur-Suomen aamun koiton.

Veljet! Tämä on isäimme rukous. Veljet! Sallimmeko sitä pilkattavan. — Ettekö kuule, miten teille huudetaan: »Vihaa kaikkea, Jumalaasi, Isänmaatasi, omaa äitiäsi ja isääsi. Rakasta vain itseäsi ja oppiasi.»

Taistelutoverit! Olette varmaan joskus käyneet marxilaisten juhlissa. Te olette siellä nähneet monta työläistyttöä, jolla on niin kirkas katse ja synnitön olemus, olette nähneet nuoria miehiä, joitten sieluissa palaa taistelun ja eteenpäinmenon tuli. Mutta oletteko tulleet ajatelleeksi, että onkohan noitten tyttöjen katseet kymmenen vuoden kuluttua yhtä synnittömät, ja onkohan noiden nuorukaisten olemus kymmenen vuoden kuluttua yhtä elinvoimainen! Oletteko tulleet ajatelleeksi, että jaksavatkohan nuo marxilaisjohtajat kerran korjata sen sadon, sen vihan sadon, jonka siementä he nyt kylvävät. Eikö ole niin, että ken opettelee elämänsä ensi askeleet tanssisalien

parketeilla, hän on kerran synnin ravassa rypien sortuva.

SM-taistelutoverit!

Kevät saapuu; saapuvat myös kevään myrskyt. Seisokaa vakavina ja taistelkaa! Taistelkaa yöllä, taistelkaa päivällä. Päivällä ulkonaista vihollista vastaan; yöllä sitä vihollista vastaan, joka haluaa sielujenne pyhyyden turmella. Molemmat taistelut ovat yhtä ankaroita ja molemmat on käytävä yhtä armottomin asein.

SM-taistelutoverit!

Uskokaa aina, sillä tämä aika on uskottomuuden aikaa. Suomen suku on revitty suku. Unkari on pirstottu, kaihi on turmellut Inkeri-äidin kauniit silmät ja Eestin nuorten vapaussoturien usko on haudattu. Meille rakennetaan patoja! Rivit tiiviiksi, veljet! Isämme kulkivat kerran yli Balkanin vuorten. Emmekö me nyt pääse tämän pikku esteen yli.

Meille huudetaan:

Jos taivu et, saa runko yhä soida!
Kas, kersantin on turha niskuroida,
kun herrain kesken toisin päätetään.

Ja tämä olkoon vastauksemme:

Ma kunniatte kuolen,
jos sisimpäni vieras ostaa saa,
ja vielä haudan tuolla puolen
on taakkanani myöty Isänmaa.
Siks: ruoskikaa ja lyökää säälimättä!
En koskaan pusertaa voi ryssän kättä,
en omaa itseäni kadottaa!

Taistelutoverit!

Yli pilkkaajien kuoron, yli Baabelin raunioiden kaikuu uuden nuorison taistelulaulu väkevänä:

Luo lippujen näin rinta rinnan kulkee
nyt mustapaidat tahtiin vakavaan.
Vain kurjat halveksia värejämme julkee
kun synnyinmaamme riutuu tuskissaan.

Luo lippujen! Luo mustien lippujen käy tiemme. Kaksi kertaa on musta rykmentti kaatunut viimeiseen mieheen. Toisen kerran Lundin luona lyöden juutit ja toisen kerran kaakkoisella rajalla silloin, kun Ruotsin hullu Kaarle ajoi ratsullaan halki Euroopan kuin piesty hurtta. Taistelutoverit! Nyt nousee kolmas musta rykmentti..

Mustaa lippua ei ole koskaan paolla häväisty. Se vieköön meidätkin kohti voiton päivää, — tai sitten kätkettäköön ruumiimme mustan lipun laskoksissa maan poveen.

SM-veljet!

Sytyttäkää tässä matalamielisyyden maassa suuri tulipalo. Menkööt sen liekit rikkaiden palatseihin polttaen sieltä pois kaiken ylpeyden ja itsekkyyden hengen. Menkööt sen liekit mataliin majoihin polttaen sieltä pois kaiken epätoivon ja epäuskon. Syttyköön suuri kansallinen palo!

Ottakaa, sanomalehtimiehet, kynänne ja lähtiönne esille, sillä nyt tulee verinen kohta.

Te sanotte meitä pomminheittäjiksi. Se on totta; sitä me olemme. Me heitämme pommeja, heitämme aina ja joka paikassa. Tämä SM-järjestö on oikea kranaatinheittokomppania. — Eikö olekin sotilaallista? — Näitä pommeja tullaan heittämään juhlayleisön joukkoon, niitä tullaan heittämään työväentaloihin ja tekin, herrat sanomalehtipakinoitsijat, tekin voitte jonakin aamuna herätä pommin räjähdykseen. Ja meidän pommimme ovat todella kyynelkaasupommeja. Se on nähty monasti niissä juhlissa, joissa niitä on heitetty, mutta ne pommit eivät mitään riko, eivät hävitä, eivätkä synnytä edes pakokauhua yleisössä, sillä ne ovat henkisiä pommeja, ovat rakkauden kranaatteja. Niitä tullaan heittämään Helsingissä ja täällä sekä joka paikassa. Niillä me hävitämme tieltämme kaikki esteet, räjäytämme auringon esille Pohjolan kivimäestä.

SM-veljet!

Meillä on uskoa. Me uskomme, että unemme kerran toteutuu. Me uskomme, että kerran saamme nousta Karjalan mullasta, luoda katseemme itään: siellä ovat vapaitten suomalaiskylien uudet pirtit. Etelässä on ylösnoussut Unkari ja lännessä vapautunut Eesti ja ihanan yksimielinen Suomi, jonka rauhaa eivät pienet riidat riko, jossa vallitsee rakkaus.

SM-taistelutoverit!

Olkoon uskomme suuri! Ylitse vastustajan painokoneitten rätinän soikoon huutomme:

Hajalle Baabelin peliluolat!
Eläköön SM-järjestö!
Eläköön Suur-Suomi!

Ja Teille, te laillisuusnaamioilla ilveilevät kääpiöt, teille vielä yksi lausuntanumero:

Lukekaa
vääräksi, mik' on totta.
Pukekaa
kuolemantuomiotta
ylleni mestausviitta tapanne mukaan.
Hakatkaa
vinoksi suora suuni.
Nakatkaa
koirille lujat luuni.
Narrien naamiaisiin ei ole haluttukaan.

AIKAMME ILMIÖITÄ

»Järkipaha» ei ole kuulemma, esteenä niilläkään hurahtaneilla, henkisesti heikoilla ja arvostelukyvyttömillä, jotka Huutavan Hiljaisuuden vapaavaltiossa *kansanvallan ja parlamentarismin perustuksia kaivelevat.*

Uuden vuoden radiopuheessaan täytyi demokratiaa puolustavan herra Pätsin murheekseen todeta, että siellä vielä kulkee vapaana sellaisiakin, uskotellen maan johtavien miesten muka yrittäneen saada aikaan — *diktatuuria!*

Sellaiset kaikenlaisten seikkailijain levittämät mahdottomuudet eivät tietenkään ansaitse muuta kuin vapauttavan naurun vakavien ja arvostelukykyisten kansalaisten keskuudessa.

Maahan kulkee nyt täyttä häkää »mahdollisimman demokraattista tilannetta kohti» ja sen kansaakin saatetaan parhaillaan vain »laillista tietä sellaiseen tilanteeseen, jossa se voi rauhallisesti itseään hallita, *kuten esim. Englannissa*».

Näin on näet herra Päts meille itse todistanut ja muuan kunnioitettava hra Eenpalu siihen vielä lisännyt, että Eesti nyt kulkee »parlamentaarisen ja kansanvallan merkeissä *onnellisten tähtien suojassa onnellisempaa tulevaisuutta kohti*».

Noiden tähtien nimistä herra Eenpalu synnynnäisessä vaatimattomuudessa vaikeni. Mutta hän on ihan oikeassa. Talouselämäkin lahden tuolla puolen kuulemma jo kukoistaa. Esim. riigikogun istuntosalin varastokseen vuokranneen mööpelivirman sanotaan maksavan vuokransa aivan säännöllisesti.

Mutta muuten siinä makasiinissa nyt kummitteleee. Muuan itselleen lavoaaria katsellut kansalainen meille niin vakuutti. Tyhjät seinät näet kumajavat oudosti. Hän oli kysellyt mitä maksaa ministerilavoaari, mutta silloin oli kaiku jyrähtänyt vastaan, että:

Suomalainen ostaa vain suomalaisesta liikkeestä!

K. H. Sainio

Suomalainen Kenkäkauppa

HELSINKI

Hallituskatu 12.

»Elämäni onnellisin päivä on kuulua tähän riigikoguun. Kansa, jolla on tällainen parlamentti, joka niin urhoollisesti on esiintynyt demokratian periaatteen puolesta, tulee varmasti kestämään kaikki tulevaisuudessa ehkä uhkaavat myrskyt. Kun kerran vaaditaan *tilitystä niiltä, jotka työskentelevät päinvastaiseen suuntaan, voivat he ainoastaan anoa — rangaistuksen lievennystä!*»

Kertojamme oli kauhuissaan syöksynyt ulos, mutta me hänelle huomautimme, että tuohan oli vain hieman myöhästynyt kaiku ent. riigivaneman, Jaan Teemantin loistopuheesta riigikogun — kuinka nyt sanoisimme? — »lopettajaisissa».

Se oli nähtävästi vain tarttunut seiniin, koska kaikukin on Eestissä jo *dekreetillä kielletty.*

Tilille vedettävillä ent. riigivanem tietenkin saattoi tarkoittaa vain vapaussotureita. Hänhän se puolusti heidän lentolehtistensäkin levittäjiä. Heillekin hän oli keksinyt kaikenlaisia »lieventäviä» asianhaaroja:

»*Orjia hallitaan; vapaa kansa hallitsee itse itseään.* Syytetyt ovat taistelleet jalon asian puolesta, toimien isänmaansa ja kansallisen valtiojärjestyksen hyväksi. *On onni, että löytyy vielä rohkeita miehiä, jotka uskaltavat nousta taisteluun väkivaltaa vastaan henkisin asein!*»

Ent. riigivanem Teemantin mielestä »tietyissä tapauksissa on jokaisen kansalaisen velvollisuus nousta vastustamaan *laittomasti anastettua valtaa*».

(Eräille lukijoillemme huomautamme eräistä syistä, että olemme leikanneet nämä lauseet eräästä täkäläisestä »yleissuomalaisesta» lehdestä!)

Noita lieventäviä asianhaaroja näet kohta kysytään. Tietenkin taas vain vapaussoturien tiimalta, sillä hehän ne sellaisia nyt kaipaavat.

Heidän ruman juttunsa piti tulla esille jo viime *syksynä.* Mihin Eestin vapauden ja kansanvallan sankarillisen puolustuksen suuret ihailijat, Hesa ja emänoske, sitä surkiata Mäntsälää muistellen hihkaisivat, että tämäpä vasta on »nopeata oikeudenkäyntiä», joka sopisi »malliksi ja esikuvaksi» eräille toisille.

Viime heinäkuussa ilmoitettiin, ettei se juttu vielä syksyksi valmistukaan, vaan vasta »*vähän myöhempään*».

Elokuussa tiedoitettiin sen ihan varmasti alkavan *talvella.* Varmemmaksi vakuudeksi pistettiin lokakuussa lehtiin, että tutkimukset ovat jo päättyneet.

Joulukuussa eräs herra Laidoner tarinoi, että paperit ovat nyt vallan selvät ja rikolliset seisovat korkean raadin edessä tihutöistään vastaamassa *tammikuussa.*

Maaliskuussa tiesi Hesa, että »sisäministeri Eenpalun määräyksestä tulee rintamamiesten oikeusjuttu esille sotaoikeudessa ensi *huhtikuun* kuluessa.»

Sellaiset valheelliset tiedot se aprillipäivänä kumosi, sillä »oikeudenkäynti rintamamiehiä vastaan alkaa ensi *toukokuussa.*»

Tässä kuussa oli siinä sitten sellainenkin jännittävä ja suuri uutinen, että »*todennäköisesti* alkaa oikeudenkäynti vapaussotureita vastaan *kesäkuussa.*»

Vaikka oikeastaan on näin vapauden ja kansanvallan kannalta ihan yhdentekevää *milloinka* sellaiset valtiopetturit tuomitaan.

Heidän syyllisyytensä aseellisen kapinan ja valtiokaappauksen valmisteluun on näet aivan ja eittämättömän selvä. Kuin salama kirkkaalta taivaalta iski näet oikeutta turvaava valtiovalta maaliskuun iduksena, viime vuonna, heidän yllätettyyn niskaansa. Ja

»*mitään asiapapereita ei ehditty siirtää toisiin piilopaikkoihin,* vaikka viimeksimainitun seikan suhteen erikoisesti on huomautettava, ettei tärkeitä asiapapereita tavallisesti säilytetä julkisissa järjestöhuoneistoissa tai sellaisen yksityisenkään pöytälaatikoissa, johon epäilykset *ensikädessä* lankeavat. Takavarikoituun asiakirja-aineistoon jää siis ilmeisestikin suurempia tai pienempiä aukkoja, *mutta ne voidaan johdonmukaisella ajattelulla hyvinkin täyttää.*»

Näin luettiin Hesasta kaksi päivää iduksen jälkeen.

Tallinnassa oltiin silloin jo pitemmällä. Riigikogun vanhinten kalpealle ja siunailevalle valiokunnalle saattoi itse herra Laidoner ilmoittaa, että »*toimitetuissa kotitarkastuksissa on saatu selviä todisteita siitä, että rintamamiehet ovat valmistelleet valtiokaappausta*». Hän antoi siitä ihan kenraalisanansa. Ja päiväkäskyssään puolustusjoukoille hän senvuoksi toivoikin saavansa näiltä nyt »samanlaista kannatusta kuin *vapaussodassa ja kommunistikapinan kukistamisessa*».

Vain varmuuden vuoksi, kaiketi, ei tyydytty yksinään niihin, »joihin epäilykset *ensikädessä* lankeavat». Pistettiin kiinni vielä »toisessa» ja ehkäpä »kolmannessakin» kädessä. Vain noin 700 vapaussoturia. Ja tutkittiin, kaiketi, heidänkin pöytälaatikkonsa — — —

Kesällä totesivat, ihan niinkuin Hesa jo merkillisen selvänäköisesti aavisteli, viralliset tutkijat, *ettei takavarikoiduista asiakirjoista löytynyt mitään rikollista.* Ei edes toisessa eikä kolmannessakaan kädessä. Mutta tämä nyt olikin ennen *herra Eenpalua,* »jonka nimenkin lausuminen» — Hesan mukaan, herrat tarkkailijat! on muka — »*kansanvallan häväistystä*»!

Hän se vasta näet pystyikin johdonmukaiseen ajatteluun. Ja täyttämään aukot, sekä »suuremmat» että »pienemmät».

Nyt näet syytetään vapaussoturien johtajia »osallistumisesta yhdistyksiin, joiden päämääränä on ollut *johtajaperiaatteeseen perustuvan valtiojärjestyksen luominen*».

Sellaisesta menee kansanvalta jo kananlihalle. Sillä sellainen toiminta on toki »vaarana yleiselle turvallisuudelle ja rauhalle». Ainakin Eestin, Huutavan Hiljaisuuden maan rikoslain 112 §:n mukaan, jossa maassa on kuljettava »mahdollisimman demokraattista tilannetta kohti». Elikkä, kuten herra Einbund-Eenpalu on suvainnut ilmoittaa:

»Kaikilla järjestöillä ja henkilöillä, jotka ovat *hallituksen kannalla,* on täydellinen toimintavapaus, myöskin politiikassa. Sitävastoin pakotetaan ne, jotka asettuvat oppositioon, *vaikenemaan.*»

Jo typerikkökin ymmärtää, että tämä on ihan oikeata ja aitoa kansanvaltaa ja mahdollisimman kaukana siitä rikollisesta johtajaperiaatteeseen perustuvasta valtiojärjestyksestä, josta reipasotteinen hallitus nyt on pannut *vapaussoturit* syytteeseen!

Olemme lukeneet vielä suuremmankin »kansanvallan herjauksen» kuin minkä erään hallituksen sanansaattaja tiesi. Se on — ja taas sen oma — lausunto, että Eestin tämänpäivän hallitus muka jäisi »nykyisessä Euroopassa harvinaiseksi esikuvaksi *täydellisesti autoritatiivisesta (johtajaperiaatteeseen* perustuvasta) hallituksesta, joka ei nojaudu muodollisesti mihinkään poliittiseen järjestöön».

Sellainen sanonta on jo melkein yhtä rikollista kuin Uuden Suomen, joka vielä kehtaakin kirjoittaa, että riigikogun äänettömäksi tekeminen on muka ollut »perustuslain ilmeistä rikkomista» ja että Eestin vakaa kansa näkisi nyt »joka askeleella kansan oikeuksien ja perustuslain maahan tallaamista», pitäen — ajatelkaa! — »*ilveilynä* virallisten piirien puheita kansanvaltaisen järjestyksen puolustamisesta».

Tällaista ruokotonta ja Eestin reipasta hallitusta syvästi loukkaavaa kirjoittelua vastaan on pantava kertakaikkinen ja jyrkkä vastalause. Me olemme jo niin hurahtaneita, ettei järkipahakan meitä enää estä sitä panemasta. Eestissä kun toki kuljetaan vain »parlamentaarisen ja kansanvallan merkeissä» ynnä »onnellisten tähtien suojassa».

Nuo »johtajaperiaatteeseen perustuvan valtiojärjestyksen» havittelijat, juuttaat, eivät mielestämme ansaitse edes Jaan Teemantin ehdottamaa »lievennystä». Sietäisivät, kehnot, joutua ihan kiväärinpiippujen eteen. Se on toki kansanvallan sääntö ja meno.

Vaan miksi ovat kansanvallan ja vapauden *täkäläiset sankarilliset* puolustajat, Hesa, emänoske, Ilkka, Turun Sanomat y.m., y.m. nyt *niin kovin hiljaa?* Miksi ei enää pauhatakaan *vapaussotureita* vastaan?

Vai eikö johdonmukainen ajattelu enää ehkä miellytäkään? Eikö se »järkipaha» ehkä enää tahdokaan seurata mukana tässä »kansanvallan ja vapauden» jalossa laukassa?

Aulis Suomenpoika

SK.-KAUPPA OY.
JYVÄSKYLÄ

Kaikki tarvitsevat POLKUPYÖRÄÄ

Työmies työhön mennessään!
Suojeluskuntalainen kiiruhtaessaan harjoituksiin!
Sulhasmies käydessään mielitiettynsä luona!
Partiopoika samoillessaan kylästä kylään!

Meiltä saatte sopivimman pyörän sopivimmilla hinnoilla.

NUORI ARMEIJA.

Sinimustalle HEIKKI ASUNTA

EI OLE KOSKAAN LAULETTU KYLLIN HEILLE
YLISTYSVIRTTÄ, JOILL' OLI USKALLUSTA
JÄNTEVIN VOIMIN SUORIA SOTATEILLE,
KUN OLI MAAHAN SYÖPYNYT VARJO MUSTA.

YÖ OLI TULLUT. LUSTETTA KYLVI RYSSÄ
SAROILLE SUOMEN, PIMEÄN TURVIN, SALAA.
KUNINGASKÄÄRMEEN KYLMÄSSÄ SYLEILYSSÄ
KURISTI HÄTÄ KANSAMME SYDÄNALAA.

MAA OLI MYÖTY, KAHLITTU LEIJONAMME.
VERKOILLA VALHEEN AASIAN TAHDON ALLE.
HÄPEÄ, TUSKA RAATELI TUNTOAMME:
UHRASI KANSA JUUDAITTEN JUMALALLE!

PERILLÄ POHJAN KAJAHTI SILLOIN SANA,
KÄSKIJÄSANA: AIKA ON MIESTEN NOUSTA!
KORPIEN KARHU KARJAHTI UHKAAVANA,
VEREVIN VOIMIN UHMATEN HURTTAIN JOUSTA.

ARMEIJA NUORI, KESTÄVÄ NOUSI MAASTA.
YLITSE KAIKEN SILL' OLI KÄSKYNVALTA.
SILL' OLI VOIMAA SORTAJA LAKOON LAASTA.
HYENAPARVI ULISTEN VÄISTYI ALTA.

AAVOILTA POHJAN KARJALAN KORPIIN SAAKKA.
ULJAANA VYÖRYI VAPAUSLAULUN TAHTI.
HARTEILTA KANSAN KIRPOSI ORJAN TAAKKA,
HERÄSI HENKIIN LEIJONAN MENNYT MAHTI.

ARMEIJA NUORI TUHKASTA NOSTI MAANSA
TULISTA VERTAAN UHRATEN ILOMIELIN.
EI OLE KOSKAAN LAULETTU KUNIAANSA
KYLLIKSI KIRKKAIN, KYLLIKSI KAUNEIN KIELIN!

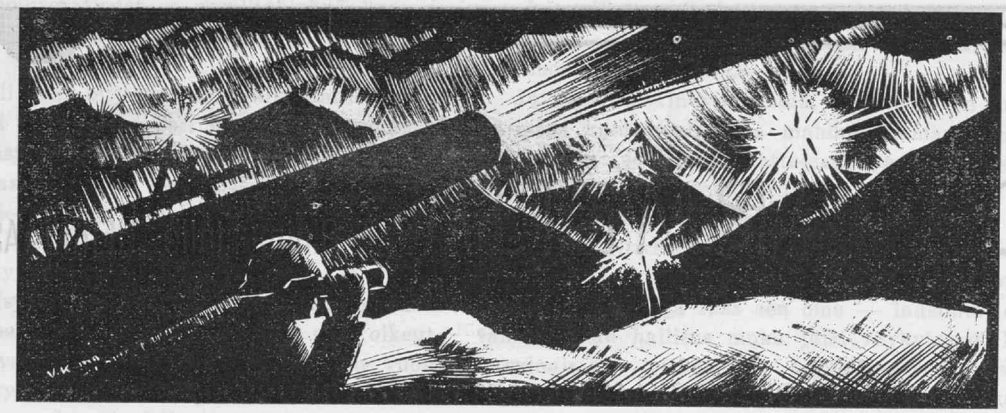

Valkoinen kuolema.

Kirj. ARNE SOMERSALO.

(Jatkoa.)

»Monta on haudattu Balkanin santaan toiselle puolelle Tonavan.»

Viisi miestä tutki risaista ja tuhriintunutta karttalehteä, joka oli vielä pelottavan ylimalkainenkin.

»Noin kahdeksankymmentä kilometriä, jos hiihdämme solassa, mutta» — ja tässä veti jefreitteri viirun nokisella sormellaan — »vain viisikymmentä yli harjanteen!»

»Mutta siellä voi olla rotkoja, joita on kierrettävä.»

»Ja solassa on varmasti ryssiä!»

»Suora kurssi päin rintamaa! Pojat, vielä aamuvarahissa me pistämme siihen reiän ja olemme taas ihmisten luona!»

»Minä himoan kahvia.»

»Ja minä tahtoisin taas kerran nukkua lämpimässä tuvassa.»

Norjalainen asettui kärkeen ja hävisi viidakkoon. Toiset seurasivat latua. Vaikea murtomaa sai miehet lämpenemään ja lopulta hikoilemaankin. Hanki upotti kuin halvattu. Latu kiemurteli sinne tänne, vältellen pahimpia iheikköjä ja kaatuneita jättiläiskuusia. Tie milloin nousi, milloin taas pudotti alas rinnettä vieden kuitenkin yhä ylemmä vuorille. Lumeen hautautunut, koskematon korpi tuntui olevan aivan autio. Ei pienintäkään äännähdystä, ei siiven suhahdusta. Vain pakkanen joskus paukahteli valtavissa rungoissa, tai jokin oksa katkesi valkoisen taakkansa alla.

Tunnin kuluttua hiihti kärkeen saksalainen ja kolmanneksi tunniksi suomalainen. Ilma oli käynyt huomattavasti kevyemmäksi ja metsäkin harventunut. Puiden välistä alkoi ajoittain välähdellä juhlallisia näkyjä: auringossa säkenöivää lumista aavikkoa, joka tuntui kohoavan suoraan taivaaseen, ja sen takana vain jäätikköä ja alastomia vuorenjättiläisiä, jotka hävisivät etelän synkkään pilvimereen. Puiden latvoissa kävi kova kohina ja kylmä viima tunkeutui läpi tuulipuvun.

Hanki yhtäkkiä taas kantoi.

Vain hetkinen vielä näreikköä ja matalaa vaivaismetsää, ja sitten aukeni eteen valkoinen, valtava alppimaailma. Jefreitteri antoi pysähdysmerkin.

»Kootaan risuja. Puolen tunnin tauko tuolla notkelmassa. Syödään ja sitten tarkastetaan varusteet. Kotona alpeilla me hiihtäisimme köydessä, mutta täällä saa jokainen yksikseen pudota. Katsokaakin suksisiteet ja sitokaa karbiini heilumattomaksi. Tästä se urakka alkoi!»

Oli noin tunti ennen auringonlaskua. Huonolla tulella tuskin sulaneita säilykkeitä ahmien katseli jokainen tuota mahtavaa lumen ja jään valtakuntaa, joka itää kohti levisi silmänkantamattomiin. Edessä oli aukeata, loivasti viettävää kenttää, kuin urheiluun luotua. Mutta kaikki tiesivät sen peittävän myös halkeamia ja kuiluja, joiden ohuet, petolliset sillat jo pienestäkin painosta romahtavat. Ja hiihdettävä oli kaiken lisäksi *yöllä*.

»Katsokaa tuonne!»

Norjalainen osoitti sormellaan lounaiseen, kahden leveän harjun välikköön.

Sieltä pöllähteli savua säännöllisin väliajoin. Venäläisiä pattereita, jotka nyt näkyivät aivan selvästi. Kuulakkaassa ilmassa ne tuntuivat olevan vain parin kilometrin päässä. Mutta mitään jyrähdyksiä ei kuulunut.

»Neljäkymmentä kilometriä!» Jefreitteri oli tottuneena alppimiehenä tarkka arvioimaan. »Ellei maasto tuota yllätyksiä, olemme siellä kolmen aikaan aamulla ja voimme vielä ennen päivän nousua etsiä sen reiän. Mutta tuo ei minua miellytä!»

Hän viittasi etelään, missä lakeuskin jo peittyi pilvimereen. Tuulenkin kohu oli huomattavasti yltynyt. »Lumimyrskyä me emme tällä taipaleella kestä. Jos se tulee on painuttava tuolta vasemmalta laaksoon ja metsään. Jos ennättää. Ja siellä me olemme somassa loukussa!»

Vöitään kiristellen ja reppujaan kohennellen miehet nousivat. Oli käynyt jälleen melko kylmäksi ja tuuli puri läpi vaatteiden. Kun oli päästy lakeudelle, laski aurinko veripunaisena pallona vuorten väliin. Valkoiset huiput alkoivat hehkua ja hangestakin kajasti punainen palo. Mutta etelässä oli pilvimeri jälleen nielaissut kappaleen maailmaa.

»Viisikymmentä metriä väliä!» Jefreitteri oli varovainen. Miehet hiihtivät vaieten, kukin ajatuksissaan illan hämyssä. Hanki oli kova kuin kivi. Jokainen kuunteli sauvansa ääntä valmiina ponnahtamaan eteenpäin, jos pistos kajahti ontolta.

Yön tullen saavutettiin peninkulmainen, tasainen ja leveä harju, joka johti suoraan rintamaa kohti. Kaikki hengähtivät helpotuksesta. Täällä tuskin oli mitään vaaraa ja matka sujui joutuisasti. Tuulikin oli miltei tyyntynyt, mutta pakkanen yhä yltyi.

»Hei, kuuletteko tykkien jyrinää!»

»Kylläpä siellä nyt tapellaan.»

Läpi hiljaisen yön vyöryi raskas, yhtämittainen kumina, joka paisumistaan paisui.

»*Suuri Jumala, ei se ole rintama!*»

Puoloikealta, etelästä kasvoi ääni, niin ennenkuulumaton, että joka mies kalpeni. Se tuntui nousevan maan uumenista ja ärjyvän ilmassa ja olevan yhtäkkiä kaikkialla.

»*Yhteen, nopeasti!*»

Jefreitterin ääni hukkui jo pauhuun, joka syöksyi pientä ryhmää kohti. Tällaista koskaan vielä kokematta tiesi jokainen, mitä se oli. *Ja tiesi samalla, että peli oli menetetty.*

Se heitti heidät ensi puuskassa nurin ja kun he jälleen olivat pystyssä riehui valkoinen helvetti heidän ympärillään, jymisten ja ulvoen kuin kaikki hornan henget. Lunta ei tuiskunnut; se tuli kuin vasamoina, jotka takoivat rintaa ja kasvoja. Ilma oli muuttunut koskeksi, joka veti hukkuvan pyörteisiinsä.

Alppitornaado!

Sitä vastaan ei voinut taistella. Vaadittiin koko sauvojen ponnistus, jotta pysyi paikallaan. Kauhea kylmyys kangisti ruumista. Huuto sammui jo huulille.

Ja sitten olikin ilmavirta äkkiä kääntynyt. Se lennätti miehet hiihtosuuntaan, repien miltei sauvat käsistä. Hanki heidän allaan särkyi ja he vajosivat syvälle pehmeään lumeen, joka tuossa tuokiossa kohosi suoraan ilmaan.

Tuota hurjaa temmellystä ei kestänyt kuin pari minuuttia, mutta se tuntui ikuisuudelta. Vain pari minuuttia lisää, ja heidän retkensä olisi päättynyt. Mutta hirmumyrsky oli yhtä nopeasti ohi kuin se oli tullutkin. Mylvien se syöksyi edelleen ja läähättäen, lopen uupuneina katselivat miehet toisiaan ja kuuntelivat henki kurkussa sen etääntyvää pauhua.

Tuuli puhalsi nyt tasaisesti mutta navakasti heitä vastaan, ja se oli jäätävän kylmä. Ja se toi tullessaan tiuhaa lunta.

Ankarasti ponnistelivat miehet eteenpäin, sillä he tiesivät, että nyt vasta alkaisi todellinen kamppailu. He olivat säilyneet pyörremyrskyssä, mutta vain sisu ja sitkeys saattoi heidät nyt pelastaa. Peli ei vielä ollutkaan menetetty, mutta se oli edelleenkin *uhkapeliä.*

Kovasti taistellen edettiin puoliyöhön mennessä vain pari vaivaista kilometriä. Ponnistelu tuntui toivottomalta tuulessa, joka imi ruumiista viimeisenkin lämmön hivenen. Nyt oli jälleen norjalainen kärjessä ja jefreitteri hiihteli viimeisenä.

Myrsky oli yhä yltymässä.

Suomalainen paineli eteenpäin hammasta purren. Vain vaivoin hän vielä pysytteli pystyssä, sillä ääretön raukeus ryömi jalkoihin ja käsivarsiin. Ajatus alkoi itsepintaisesti kierrellä lepäämisessä, jonka houkuttelu hetki hetkeltä kasvoi. Mutta vielä hän tiesi, että se olisi perikato!

Tuntia jälkeen puoliyön hänen etumiehensä, saksalaisten nuorin, horjahti ja kaatui. Toiset kerääntyivät hänen ympärilleen.

»*Nouse ylös!*» Jefreitterin ääni kalskahti teräkselle.

Poika pudisti päätään. »Minä olen lopussa. Jatkakaa te!»

Muuan toinen polvistui hänen viereensä, nostaakseen hänet jaloilleen, mutta hän torjui sen.

»*Nouse ylös*» Jefreitteri oli irroittanut karbiininsa ja käänsi sen suun hitaasti makaavaa kohti. »*Lasken vain neljään!*»

Yksi — kaksi — kolme —

»Taivaallinen Isä, hän on *veljeni!*» Polvistunut oli syöksähtänyt pystyyn ja lyönyt karbiinin suun syrjään.

»*Karl!*» Sortuneen ääni oli väsähtänyt mutta vakaa. »*Anna hänen ampua!*»

Jefreitteri kiinnitti synkkänä karbiinia selkäänsä. Veli oli jälleen polvistunut lumeen, joka ryöppysi ulvovassa tuulessa. Nyt ymmärsi jokainen, että surunäytelmä oli alkanut eikä se päättyisi vain nuorukaisen kuolemaan. Voimat olivat kaikilta loppumassa.

»*Anna tänne patruunat!*» Jefreitteri puhui nyt pehmeällä äänellä. »*Mutta pidä yksi.*»

Mutta uupunut nukahti pois toisten silmien edessä. Hän tuskin itsekään havaitsi elämänlankansa katkeamista. Veli oli kumartunut hänen ylitseen ja toiset tunsivat epätoivon valtaavan mielet. Tässä jumalanilmassa eivät kenenkään voimat enää tuntiakaan kestäisi. Ja leiriytyminen ilman tulta olisi, sekin, varma kuolema.

Jefreitteri oli noussut suksilleen.

»Matkaan! Yritetään päästä metsän suojaan. Kestäkää vielä *vain puolen tuntia!*»

Suunta otettiin vasemmalle ja niin alkoi taistelu ihmisen ja luonnon välillä, joka kuin ymmärtäen, että varma saalis oli livahtamaisillaan, kaksinkertaistutti voimansa. Jo neljännestunnin kuluttua hoiperrellen ja kaatuen, mutta aina uudelleen nousten kamppaili neljä miestä, joiden sydämestä viimeinenkin lämmin veripisara tuntui väistyneen, harjanteen reunaa kohti. Jokainen heistä seisoi jo ijäisyyden portilla, mutta jokainen näki kuin sumun läpi toistenkin uupumuksen ja ymmärsi, että yksi oli nyt samaa kuin neljä. Kukaan ei saanut pettää, vaan siinä oli kuoltava *seisaalleen.*

Ja kuin unessa he laskivat sitten loputonta rinnettä, kysymättä rotkoja ja halkeamia, ja koko ruumis kuin horkassa vapisten he vihdoin erottivat pimeästä ja lumipyrystä puiden mustia runkoja.

Mutta silloin oli leiri ja nuotio jo heillekin saavuttamattomissa. Sillä viimeisetkään voimat eivät olisi siihen työhön enää riittäneet!

Kun suksien vauhti pysähtyi ja polvet notkahtelivat, kuulivat he edessään jyrkän »Halt! Wer da?» ja näkivät kiväärinpiipun. Turhaan he kiskoivat karbiineitaan, sillä jäykät sormet eivät enää jaksaneet irroittaa kiinnityshihnaa. Mutta se ei ollutkaan tarpeellista, sillä vain viiden minuutin päässä sijaitsevasta *hiihtäjäkomppanian leiristä* riensi jo reippaita tovereita etuvartion luokse heitä tukemaan, sanitäärien samalla valmistellessa tiloja teltan leiritulen ympärillä.

Vaan vielä teki jefreitteri ilmoituksensa kuin sotilas ainakin:

»Herra yliluutnantti! Neljä miestä partiosta paikalla! Yksi kaatunut, kaksi haavoittunut, yksi syöksynyt rotkoon ja yksi menehtynyt myrskyyn. Vihollinen — — —»

Pitemmälle ei hän näet ennättänyt, kun komppanian päällikkö jo painoi hänet omakätisesti makuulle. Ja pitemmälle ei hän todennäköisesti sillä kertaa olisi jaksanutkaan.

Mutta noiden kaatuneiden haudoille on Saksan yleisesikunta Karpaatti-sodan kuvauksessaan pystyttänyt mitä ylväimmän muistopatsaan. Siitä kuitenkin joskus myöhemmin.

(Loppu.)

RATSUMIES HARTIKKA.

Kirjoittanut MARTTI SANTAVUORI.

(Jatkoa.)

„Kuka siellä!» karkea ääni herätti Hartikan unelmistaan. Hän sävähti ja huomasi vasta silloin kaksi vartiomiestä, jotka seisoivat tien kummallakin puolen, kokonaan peittyneinä pensaiden varjoihin.

»Hänen ylhäisyytensä kreivi Gyllenhjelmin lähetti. Kirje jalosukuiselle everstille Antti Laurinpojalle, Puotilan herralle.»

Toinen vartiomiehistä hypähti tielle. »Minä tulen näyttämään teille tietä», hän sanoi ja lähti nopein askelin kävelemään Hartikan edellä. He tulivat viimein taloon, joka näytti suunnilleen pappilalta, ja jonka pihalla oli myös hevosia ja vartiomiehiä. Koko leiri nukkui, mutta näin suuressa joukossa on sentään aina senverran kohua ja valveillaan olijoita, että Hartikan tulo herätti huomiota.

Talo osoittautui tosiaankin pappilaksi. Everstin palvelija herätettiin ja hänelle kerrottiin asia. »Onko kirje kiireellinenkin?» kysyttiin Hartikalta tärkeässä äänensävyssä, niinkuin henkipalvelijat olivat tottuneet ratsumiehiä puhuttelemaan.

Oliko kirje tärkeä? — Hartikka ei todellakaan tiennyt sen sisältöä. Jos se koski vain häntä — Hartikkaa — ei se ollut niin kiireellinen, etteikö sitä olisi ehditty aamulla lukea. Mutta sehän saattoi koskea muitakin asioita. Hartikan täytyi vastata, ettei hän tuntenut kirjeen sisältöä, mutta että hän arveli sen voivan odottaa huomisaamuun.

Tästä kiusallisesta tilanteesta Hartikan pelasti melu ja hoilotus, joka kuului suuren tuvan perällä olevasta kamarista. Uninen palvelija höristi korviaan. Sitten hänen kasvoilleen ilmestyi asiaaymmärtävä hymy.

»Antakaa kirje tänne», hän sanoi ja ojensi kätensä ottaakseen käärön vastaan.

»Jätän sen mieluummin itse herra everstille», vastasi Hartikka.

»No, jättäkää sitten, hyvä herra», sanoi mies irvistäen. »Antti Laurinpoika ei ole tässä kunnossa ollessaan niinkään hauska tuttavuus.»

Hän opasti Hartikan huoneen perällä olevan kamarin ovelle. Heidän lähestyessään sitä Hartikka kuuli kovaäänistä keskustelua ja arvasi, että vanhat sotakarhut olivat juhlanpitotuulella ja että pappilan olut oli tehnyt hyvin kauppansa. Hänen mielessään tuntui hieman vastenmieliseltä ja hän katui jo, ettei ollut antanut kirjettä palvelijalle. Mutta ehkä sittenkin oli näin viisaampi.

Ovi avautui ja palvelija työnsi Hartikan kamariin. Pitkän pöydän ympärillä istui puolisenkymmentä miestä. Oluthaarikoita ja yli laitojen kuohunutta olutta oli pöydällä. Järjestys ei ollut lainkaan kehuttavaa. Hartikan silmät tottuivat vain hitaasti huoneen hämärään.

»Mikä mies sinä olet?» käheä ääni huusi huoneen perältä. »Kuka sinulle on antanut luvan tunkeutua kysymättä huoneeseeni?»

Tuo oli siis uusi esimies. — Hartikka koetti lepattavassa kynttilänvalossa saada selville, minkälaiset Antti Laurinpojan piirteet olivat. Vartalokas mies, jonka kasvot olivat hieman pöhöttyneet, viikset harmaat ja äkäisesti ylöspäin kääntyneet. Hänen kasvoissaan oli jotakin, joka toi mieleen räyhäävän ja karkean ihmisen, mutta samalla niissä kuvastui eräänlainen reiluus ja suorasukaisuus, joka useasti ilmaisee, että hyvä sydän kätkeytyy karkean pinnan alle.

»Kirje jalosukuiselle everstille Antti Laurinpojalle hänen ylhäisyydeltään kreivi Gyllenhjelmiltä», Hartikka kertasi lauseen, joka oli tehnyt niin mahtavan vaikutuksen ulkona vartiomiehiin.

Antti Laurinpoika kakisteli kurkkuaan. Huoneessa syntyi hiljaisuus, joka osoitti, että kreivi Gyllenhjelmin nimeä pidettiin täälläkin arvossa. Hartikan olemuksessa oli varmaankin jotakin, joka sai Antti Laurinpojan rypistelemään silmäkulmiaan ja epäilemään, oliko hänellä edessään tavallinen ratsumies, vai kätkeytyikö halvan ryttärinpuvun alle, tuon suoran ja solakan miehen varjoon kenties aatelismies.

»Antakaa tänne.»

Hartikka ojensi kirjeensä ja kumarsi sirosti, siten kuin hänen opettajansa ja kasvatti-isänsä mestari Klaus oli opettanut. Hänen kumarruksensa sai katselijat näköjään ymmälle, sillä eivähän ratsumiehet kumartaneet tuohon tyyliin. Joku veti suutaan hymyyn, joku sävähti aivankuin silloin, kun joku arvohenkilö on tullut huoneeseen. Antti Laurinpoika vilkaisi yli kirjeenreunan kreivin sanansaattajaan ja yritti oluen samentamilla silmillään saada selvää kirjoituksesta.

»Lue sinä, Johan», Puotilan herra kehoitti antaen kirjeen hienostelevasti pukeutuneelle upseerille.

»Kirje on henkilökohtaisesti herra everstille», Hartikka sanoi päättäen uskaltaa näin paljon.

»Kuka sinulta on jotakin kysynyt?» Antti Laurinpoika ärähti. Hän otti kuitenkin kirjeen takaisin ja komensi karkein äänin palvelijansa tuomaan enemmän valoa.

Hänen lukiessaan Hartikka silmäili hänen kasvojaan. Jokin selittämätön hänessä sanoi, että hän olisi tuleva toimeen tuon herran kanssa varsin hyvin. Antti Laurinpoika oli, niin Hartikka oli kuullut, taistellut Suomessa Kaarle-herttuaa vastaan, mutta selviytynyt joukkomestauksesta kunniallisella tavalla. Suomen herrat näkyivät oivaltaneen, että tilanne vaati nyt toisenlaista menettelyä ja suhtautuivat kohtaloonsa tyynesti. Antti Laurinpoika luki kirjettä kauan ja huolellisesti, sitten hän kääri sen kokoon ja kääntyi odotteleviin herroihin.

»Me jatkamme varhain. Teillä on vielä kaksi tuntia aikaa nukkua. Voitte käyttää ajan mihin tahdotte, mutta nyt me lopetamme tämän touhun. Kello kolme me lähdemme, siis tuntia aikaisemmin kuin olen ilmoittanut. Hänen ylhäisyydellään on kiire. Hyvää yötä, hyvät herrat!»

Tässä sotajoukossa näkyi vallitsevan parempi kuri kuin mitä Hartikka ensi näkemänsä perusteella olisi osannut odottaa. Remuava seurue oli äkkiä muuttunut joukoksi sotilaita. Herrat kumarsivat kyselemättä selityksiä ja poistuivat.

»Herra de la Gardie sanoo, että sinä osaat käyttää säilää ja ratsastaa. Hyvä, sellaista väkeä tarvitaan. Mutta minkä hiivatin takia sinä tulet tänne vaivaamaan minua, koska et kerran aio palvella joukossani kauemmin?»

Antti Laurinpojan äkäinen äänensävy ja sinuttelu harmitti Hartikkaa jonkun verran, mutta hän päätti nielaista kaiken, tulipa mitä tahansa. »Hartain haluni, teidän jalosukuisuutenne, on palvella joukossanne niin kauan kuin se kunnia minulle suodaan, vaikkapa kuolinpäivääni asti».

»Mutta de la Gardie kirjoittaa, että sinä siirryt hänen ratsumiestensä joukkoon niin pian kuin tilanne vähän valkenee. Mikä helskutin tilanne? — No, kenties saan selityksen Tallinnassa. Sen verran olen haistanut, että sinulla polttaa maa jalkojen alla. Niin, niin, minä arvaan kyllä. Täällä sinä saat jättää kaikki kotkotukset, ymmärrätkö. Saat minulta hevosen ja säilän, käytä sitä Isänmaamme hyväksi parhaan taitosi mukaan — ja ole järjestämättä kolttosia. Ennen kaikkea, nuori herra, sinä jolla on komea ulkoasu ja nähdäkseni aavistus herrasmiehen tavoista, muista, että olet aiheuttamatta minulle ikävyyksiä. — Mars matkaan nyt ... tai varrohan, annan sinut kersantin hoivaan, hän järjestäköön loput.»

Sitten Antti Laurinpoika huusi luokseen pitkäviiksisen kersantin, joka muistutti ulkomuodoltaan korpraali Simunaa. Eversti antoi hänelle joitakin käskyjä, joiden sisällöstä Hartikka ei saanut selvää. Hän kumarsi ja poistui seuraten kersanttia, joka oli viitannut häntä tulemaan mukanaan. Hänen mielensä oli iloinen, sillä niistä sanoista, mitä de la Gardie oli kirjoittanut, häntä odotti ehkä parempikin tulevaisuus kuin mitä hänelle tarjoutuisi Antti Laurinpojan miesten joukossa.

Kersantti vei hänet mukanaan ulos erään tallia muistuttavan rakennuksen luokse. Hän käski Hartikan odottaa ja katosi itse rakennukseen. Hartikka teki työtä käskettyä, mutta hänen yksin olonsa ei tullut pitkäaikaiseksi, sillä kersantti oli tuskin lähtenyt, kun paikalle tuli joku aliupseeri, joka Hartikan nähdessään sanoi:

»Mitä siinä seisoskelet. Tuossa on kavionpesuämpäri, panehan toimeksi. Luuletko, että everstin sopii ratsastaa Tallinnaan hevosenjalat kintereitä myöten lehmänlannassa? Häh, saatko jalat allesi!»

(Jatkuu.)

Järjestötoiminta

Keskusjohto, Helsinki, Mikonkatu 15. A. Puh. 20 306. Auki 11—13.

Sinimustat leirikursseille!

Ensi kesän aikana järjestää SM:n Keskusjohto, kuten viime numerossamme kerroimme, useita kursseja eri puolille maata. Niillä pyritään kouluttamaan johtajia järjestöllemme. Kaikki viime kesänä *Kuortaneen* leirille osallistuneet sinimustat ovat oikeutettuja osallistumaan samassa paikassa pidettäville jatkokursseille 25. 6.—1. 7. Lisäksi niille osallistuvat Keskusjohdon hyväksymät sinimustat.

Tyttöosastojen johtajien kouluttamista varten järjestetään leirikurssi Kuortaneelle samanaikaisesti siellä pidettävän varsinaisen johtajakurssin kanssa.

Lisäksi järjestetään SM-leirikurssit *Kangasalalle* (19. 6.—24. 6.), *Pieksämäelle* (25. 6.—1. 7.), ja *Ouluun* (6. 7.—12. 7.). Niille ovat oikeutettuja osallistumaan kaikki sinimustat ja OKS:n jäsenet.

Ilmoittautumisesta tarkemmin edellisessä numerossamme.

Kaikki paikallisosastot ryhtykööt viipymättä järjestämään osallistumistaan ensi kesän leirikursseille.

Sinimustien Keskusjohto.

SM VAASA.

28. 4. olivat Vaasan Sinimustat järjestäneet juhlan Kaupungintalon juhlasaliin. Ohjelman aloitti K.T.R. 4:n soittokunta soittamalla isänmaallisia lauluja. Sen jälkeen lausui sm E. V a i n i o yleisön tervetulleeksi. K.T.R. 4:n soitettua »Luo lippujen» astui puhujakorokkeelle SmPj E. E r v a s t, joka leimuavalla puheellaan sai yleisöltä jyrisevät suosionosoitukset. Tämän jälkeen laulettiin yhdessä »Karjalan maa». Merkkisoiton jälkeen piti kansanedustaja A l a - K u l j u puheen, jossa hän selosti SM-järjestön päämääriä. Innostavien puheiden jälkeen lauloi 3-4-sataінen yleisömäärä »Kytösavun aukeilla mailla . . .»

Prj.

SM TAMPERE.

Kerhoillassa 8. 4. -35 selosti ent. Pj A n t i l a paikallisosaston uutta organisatiota. Pij Osmo A u l a m o puhui aiheesta: Sydän se on, ei käsivarsi, joka voimia kasvattaa. Kaksi sinimustavelјeä piti mielenkiinnolla kuullut esitelmät Karjalasta ja Liivinmaasta. SmAj Pentti M e k k o n e n puhui voimakkaaseen ja herättävään tapaansa. Ilta oli erikoisen onnistunut ja uutta intoa täynnä sinimustat lähtivät julistamaan aatettamme muillekin nuorille.

Kerhoillassa 17. 4. -35 oli innostus valtava, kun puhujaksi oli lupautunut kapt. O. M e r i l u o t o. Vanha vapaustaistelija puhui muistelmiaan vapaussodasta sekä heimotaisteluista. Herpautumattomalla mielenkiinnolla kuuntelivat sinimustat esitystä. Väliajalla selostettiin uuden järjestelyn aikaansaamia muutoksia. SmPrj Pentti K a l l i o puhui järjestökurista ja sinimustien velvollisuuksista järjestöä kohtaan. SmAj Pentti M e k k o n e n puhui aatteemme levittämisen tärkeydestä erittäinkin työläisnuorten piiriin. SM Tampere elää nyt voimakasta nousukautta. Pian on taistelujulistuksemme kaikuva kaikille Tampereen nuorille.

SmPrj.

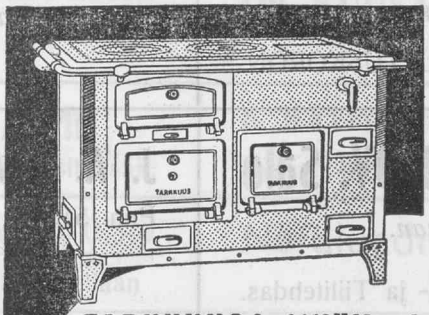

TARKKUUS-keittiöliesi

on viimeinen uutuus hellalaitteiden alalla.

Sen patentoitu tulipesä sulkijoineen on ainoutlaatuinen, jota muissa hellalaitteissa ei ole.

„TARKKUUS"-keittiöliesi

on taloudellinen ja voittamattoman mukava — siksi perheenäitien ihanne.

Ennenkuin siis hankitte lieden, tutustukaa Tarkkuus-lieden erinomaisiin ominaisuuksiin.

Saatavana rauta-, osuuskaupoissa- ja maakauppiailta, sekä suoraan valmistajalta. Esittelemme auliisti. Pyytäkää hinnastomme.

E. & J. Leino SALO

Näyttely Helsingissä Yrjönkatu 16 puh. 39 408.

Sinimustat!
Huomio!

Viihtyisä ajanviettopaikka on

K. Lydman'in Kahvila Salossa.

Lahden Kirjakauppa Oy.
Rautatienkatu 20. Puhelin 420.

JUKKA KUUSISTO
suomalainen
Taidevalokuvaamo
HELSINGISSÄ
Unionink 45. Puh. 92173

Loimaan olutta ja virvoitusjuomia

suositellaan

LOIMAAN OLUTTEHDAS OY.

LOIMAA

Salon Sähkö- ja Konetehdas Oy.

Puh. 95 ja 138.

Suosittelee valmisteitaan.

Maanviljelyskoneita, Pultti- ja mutterivalmisteita, Lämminvesivaraajia, Levy- ja muotorautarakenteita.

Salon Seutu

Isänmaallisen väestön äänenkannattaja Salon seudulla.

Edullinen ilmoitusväline.

Tilaushinta 1/1 vuosik. 25:—
1/2 „ 15:—
1/4 „ 10:—

Salon Seudun Osuusmeijeri

Salo

maksaa maidosta korkeimman hinnan laadun mukaan.

Salon Seudun Osuuskassa

AVOINNA 1/2 10—14.

MAKSAA KORKEIMMAN TALLETUSKORON.

Salon Säästöpankki

Paikkakunnan vanhin pankkilaitos

Perustettu v. 1874

YLHÄISTEN TEHTAAT OY. Salo

Suosittelee tuotteitaan.

Myllylaitos, Höyryleipomo, Saha- ja Tiilitehdas.

J. A. Kiven Puutavaraliike. Salo.

Puh. 515 ja 296.

Myy sahattua ja höylättyä puutavaraa.

VARTSALAN KETTULA Salo, myy parhailla arvosanoilla kantakirjattujen HOPEA-KETTUJEN tämän vuoden pentuja.

A. Kaskisen Kahvila KOKEMÄKI Puhelin 124.

Suositellaan

Tyrvään Osuusmeijeri

VAMMALA.

IIJA LAMMELA.

Täydellinen sekatavarakauppa Honkilahdella.

SUOSITELLAAN YLEISÖLLE.

Jyväskylän Seurahuone Kauppak. 25.

Suositellaan.

EMIL KYTÖLÄ.

Jyväskylä, Kauppak. 22. Puh. 1152.

KELLO- ja KULTATAVARAINLIIKE.

Vaihtuva varasto KUKKIA, ruukuissa ja leikattuina. SEPPELESITOMOA suosittelemme.

Keski Suomen Kukka- ja Siemenkauppa. Puh. 1466 ja 1435.

Sahattua, veistettyä ja höylättyä rakennuspuutavaraa, sekä polttopuita myy koht. hinnalla.

Epilän Puutavara. os. Epilä, puh. Pispala 29.

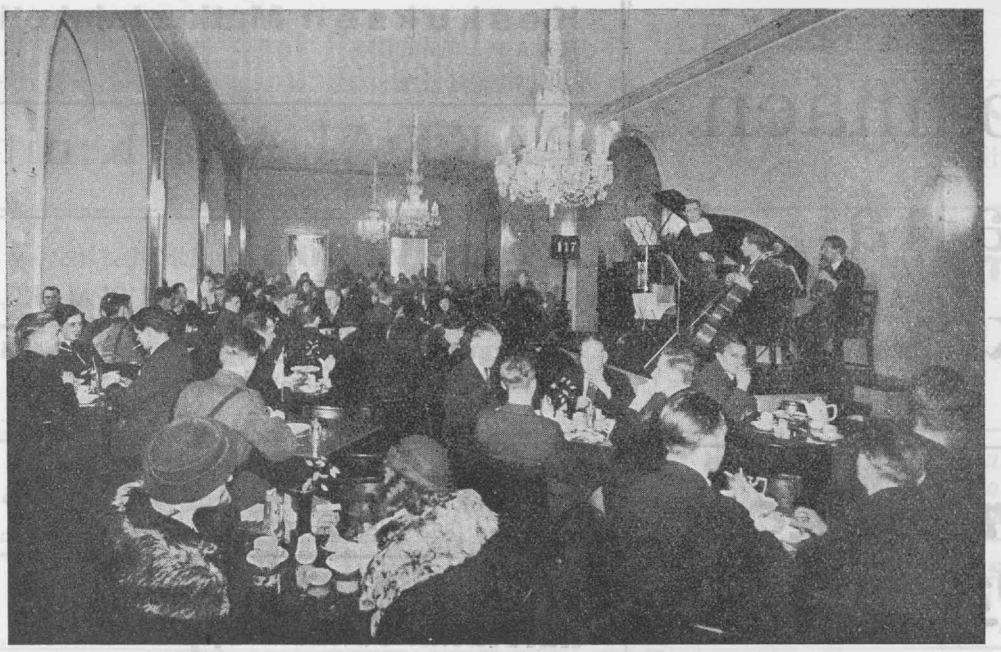

AAMIAINEN
klo 10—14
Smk. 8—10:—

PÄIVÄLLINEN
klo 15—19
Smk. 8-10-15:—

Mustan Karhun
halpa ateria
Smk. 6:—

4—10 mk:n annoksia, puuroa y. m. koko päivän.

MUSTA KARHU —

I LUOKAN KAHVILA-RAVINTOLA

Helsinki — Keskuskatu 7

M K

KAPELLIMESTARI EINO RAITION ORKESTERI SOITTAA: Päivällä ..... klo 13.30—15.00
(Lauantaisin .. „ 14.00—15.30)
Illalla ..... „ 20.00—23.30

"Ala-Karhu" avataan jo klo 7 aamulla

K. SAVOLAINEN OY. Kultaseppä
Kuopio. Puijonkatu 19.
Saastamoisen uusi liiketalo. Puh. 298.
Suositellaan

John Topeliuksen perikunta.
Laukaa, as.

Oy. KUUSAN VOIMA.
Sähkövoimalaitos Laukaassa.

SUOLAHDEN VALOKUVAAMO
BERTTA CEDER - Puh. 62. - Suositellaan.

A. Halisen Ruoka- ja Sekatavarakauppa
Suositellaan. Laukaa. Puh. 2.

K. MINKKINEN RUOKA- JA SEKATAVARAKAUPPA
Suolahti Suositellaan

Nordlundin Matkalaukkutehdas
Suolahti.

Matkailijakoti OTAVA
SUOLAHTI - Puh. 21 - Suositellaan

Suolahden Apteekki
Puh. 20.
Suositellaan

SIMO NIEMI. Sekatavarakauppa.
SUOLAHTI - Puh. 41. - SUOSITELLAAN

SEURAHUONE, Suolahti.
PUH. SUOLAHTI 31.
Paikkakunnan ainoa I lk. ravintola. Uudenaikaisia, siistejä matkustajahuoneita suositellaan.

Saarijärven Osuusliike r. l.
Saarijärvi.

Haapamäen Saha Osakeyhtiö.

Keskuksen Matkustajakoti
HAAPAMÄKI. Puhelin 53.
Huoneita 18:— alk. Suositellaan.

PAKKALA ja K:nit
HAAPAMÄKI.

Artturi Valkola KEURUU.
PAIKKAKUNNAN SUOSITUIN KAUPPALIIKE.

Matkustajakoti, Kahvilä- ja Leipomoliikettä
Keuruun kk. suositellaan arv. yleisölle.
A. ALMU, Keuruu.

Keuruun Sukka Oy. *Keuruu*

Karstulan Säästöpankki.
Perustettu 1892. Puhelin 27. Avoinna kello 10—14.

Karstulan Osuuskauppa r.l. Karstula.

Keuruun Terva Oy.
Maalarit! Vaatikaa **Keuruun** tärpättiä!
Maanviljelijät! Ostakaa **Keuruun** tervaa!

Arv. Karstulan Naiset.
Leninkinne ja hattunne valmistaa edullisesti
OMPELU- ja MODISTILIIKE **AINO KOSKINEN.**

Karstulan Lottain Kioskin hyvää
KAHVIA ja VIRVOKKEITA suositellaan.

Seipon Lepokoti, Keuruulla
Avoinna kautta vuoden.
Toipuville ja lepoa tarvitseville rauhallinen, viihtyisä paikka.
MAKUUHALLI, LÄÄKEKYLPYJÄ, HIERONTAA.
SAIRAANHOITAJA. Kuiva sisämaailmasto.
Tiedustelut nti **Ester Skogster** - Seippo, KEURU.

Poikolan Matkailijakotia Karstulassa
suositellaan.

Olga Aumasen Parturiliikettä
Karstulassa. Suositellaan.

Kunnanlääkäri
O. J. NIIRANEN. KARSTULA
Vastaanotto: 10—14 arkipäivisin.

Julius Viljasen Leipomoliike Karstula.
Perustettu 3 p:nä huhtik. 1895.

Parturiliike Poikonen Karstula.
SUOSITELLAAN.

Karstulan Kauppa Oy.
Edullisin ostopaikka paikkakunnalla.

Mäntylän Matkailijakoti
SUOSITELLAAN. Saarijärvi.
Puhelin on.

Edvin Salonen SAARIJÄRVI.

Paavo Tirkkonen Oy.
SAARIJÄRVI.

Väinö M. Warvikko
Saarijärvi.

Äänekosken Säästöpankki.
Perust. 1903. Puh. 48. Avoinna 9—13.

Viitasaaren Uusi Osuusliike r.l.
Suosituin ostopaikka paikkakunnalla

Piirieläinlääkäri
E. TIRKKONEN
Viitasaari. Puh. 76

Viitasaarelaiset!
Suosittelen monipuolista
SEKATAVARALIIKETTÄNI
W. Laitinen.

Haapaniemen Saha ja Mylly
Viitasaari

Hakkarilan maatila
Viitasaarella myy maataloustuotteita

Lottamaja
Viitasaari
Tunnetusti hyvää kahvia ja virvokkeita y.m. suositellaan.

Viitasaaren Valokuvaamo
Omist. A. Poikolainen. Puh. 61. Suositellaan.

Viitasaaren Säästöpankki
Perustettu 1890 Auki 10—14
Säästäjän pankki on säästöpankki.

Viitasaaren Kemikaliokauppa
myy edullisesti kaikkea alaankuuluvaa monipuolisesta varastosta.

I lk. Kalarin tyyppikanootteja ja meloja
valmistaa sekä piirustuksia välittää ja neuvoja antaa
Viitasaaren Puunjalostustehdas Oy. Puh. 20.

Vaatturi **P. Leskinen**
VIITASAARI

U. A. LINDBOM'in
Leipomo- ja kahvilaliikettä
VIITASAARELLA Suositellaan

HANNA SARASTE Viitasaari, Kirkonkylä
Käsityö- ja lyhyttavaraliike - Ruokatavaraosasto

Evert Kauhanen, Viitasaari.
Myy lapikasnahkaa

Viitasaaren Kirjakauppa
Puhel. 46. Suositellaan

Liha- ja ruokatavarakauppa. V. Pöntiö.
Viitasaari Suositellaan

Viitasaaren Saha Oy.
Myy sahattua ja höylättyä puutavaraa

Suonpään Parturiliike
Viitasaari - Suositellaan

Matkailijakoti Koivuranta
Viitasaari. Puhel. 62. Suositellaan.

T:mi Evert Suihkonen, Sekatavarakauppa
Viitasaari - Suositellaan

LIHA- JA RUOKATAVARAKAUPPA J. Kemppainen
Viitasaari ja Pihtipudas

Kihlat ja kellot ostatte halvimmalla
Arvi Kytölän
KELLOSEPÄNLIIKKEESTÄ
Viitasaarella

T:mi Petter Lyytikäinen. Viitasaari
SUOSITELLAAN. Keihärinkoski

T:mi O. E. WARVIKKO Kivijärvi.
Paikkakunnan edullisin ostopaikka.

Pihtiputaan Säästöpankki
Perustettu 1891.
Auki 10—13.

Ravintola Kultaista Lyhtyä
Äänekoskella
Suositellaan.

E Lahti

Sinimustat!

YLIOPPILASKAHVILA VANHASSA YLIOPPILASTALOSSA ON TEIDÄNKIN KAHVILANNE.

Tarjoillaan **kahvia, teetä, virvokkeita,** hyviä **karjalanpiirakoita,** maukkaita **pikkulämpimiä y.m.**

Ei palvelusrahoja!

AKS:läisillä oma huone.

Oy. Suolahden Tehtaat

Suolahti. Puh. 46 ja 25.

Koivufaneria

Fanerisia pakkauslaatikoita ja -tynnyreitä.

Fanerisia osoitelappuja.

Laukaan Säästöpankki.

Konttorit **Kirkonkylässä** ja **Lievestuoreella.**

Paikkakunnan edullisin talletus- ja lainanottopaikka.

Suolahden PUU Oy.

MYY HÖYLÄTTYÄ ja SAHATTUA PUUTAVARAA.

Osakeyhtiö Sahat

Suolahti - Riihivuori

Myytävänä uunikuivattua sekä sahattua että höylättyä rakennuspuutavaraa.

Saarijärven Säästöpankki

Kannonkosken konttorineen

ottaa talletuksia ja myöntää lainoja. Talletuskorko säästötilillä 4 1/4 %, juoksev. tilillä 2 %.

Hinta 2:—

Porvoo 1935, Oy. Uusimaan Kirjapaino.